

Μυστήρια
στη

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

SYLVIA
BISHOP

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

SYLVIA BISHOP

Μυστήρια
στη
ΝΕΑ
ΥΟΡΚΗ

Εικονογράφηση
Marco Guadalupi

Μετάφραση
Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Τίτλος πρωτοτύπου: *TROUBLE IN NEW YORK*

Συγγραφέας: Sylvia Bishop

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριηλίδου

Επιμέλεια-Διόρθωση: Γιούλικα Σαμαρά

Κείμενο © Sylvia Bishop, 2019

Εξώφυλλο και εικονογράφηση © Marco Guadalupi, 2019

Αναπαραγωγή εξωφύλλου και εικονογράφησης σε συνεννόηση
με Scholastic Children's Books

© 2021, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε.,
για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2021

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

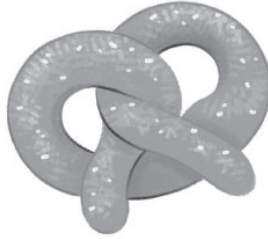
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-484-674-0

Στο γερό σκαρί του θα και σε όλους όσοι ταξίδεψαν μ' αυτό

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Πριν αρχίσει να γράφει στις εφημερίδες, ο Τζέιμι Κρίντεν τις πουλούσε.

Κάθε πρωί, πριν από το σχολείο, σηκωνόταν τα άγρια χαράματα και έφτιαχνε μόνος του το πρωινό του, ενώ η μητέρα του κοιμόταν ακόμα. Έβγαινε έξω μες στα σκοτάδια και πήγαινε με το ποδήλατό του στο μαγαζί του Λου Μουν να παραλάβει τις εφημερίδες του. Μετά, και καθώς η μέρα χάραζε, κατέβαινε με το ποδήλατο τους ίσιους, απλόχωρους δρόμους παίρνοντας βιαστικά τις απότομες στροφές τους για να παραδώσει την *Πρωινή της Νέας Υόρκης* στις πολυκατοικίες και τις μονοκατοικίες του Μπρούκλιν, στην πόλη της Νέας Υόρκης.

Έκανε πάντα πετάλι όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Αν τελείωνε αρκετά νωρίς, είχε χρόνο να αγοράσει ένα ζεστό κουλούρι από το καρότσι κοντά στο σχολείο του, να ακουμπήσει στον

τοίχο δίπλα στο καρότσι και να διαβάσει ένα αντίτυπο της Πρωινής από την αρχή μέχρι το τέλος. Αν έβρεχε ή χιόνιζε, ο κουλουράς τού δάνειζε μια μεγάλη μαύρη ομπρέλα για να προστατεύεται ο ίδιος, αλλά και να μη βρέχεται η εφημερίδα του.

Κάθε πρωί, ώσπου να χτυπήσει το κουδούνι του σχολείου, ο Τζέιμι ήξερε όλα όσα είχαν συμβεί στον κόσμο εκείνη τη μέρα. Ήξερε τι έλεγαν από το Τέξας μέχρι την Αλάσκα· ήξερε τι έκαναν από τη Ρώμη μέχρι τη Ρωσία και τη Βραζιλία. Και μόλις είχε χωνέψει όλες αυτές τις πληροφορίες, μαζί με το κουλούρι, δεν τον ένοιαζε και τόσο πολύ πόσο έκανε ογδόντα ένα διά εννιά ή πώς γραφόταν το Μ-Ι-Σ-Ι-Σ-Ι-Π-Ι ή που ο Μπρους Ράνκιν του έλεγε ότι το κούρεμά του ήταν χαζό.

Οι δάσκαλοι του Τζέιμι, από την άλλη, ήθελαν μερικές φορές να νοιάζεται λίγο περισσότερο πόσο έκανε ογδόντα ένα διά εννιά. Αλλά δεν προσπαθούσαν πια και πολύ να τον κάνουν να ενθουσιαστεί με αυτά. Ο Τζέιμι Κρίντεν δεν θα ενδιαφερόταν ποτέ για τους αριθμούς. Ο Τζέιμι Κρίντεν θα έγραφε τις ειδήσεις.

Ήταν σίγουρος γι' αυτό από πάντα, παρόλο που συχνά στην ορθογραφία αυτοσχεδίαζε λιγάκι και που κανένας στην οικογένειά του δεν φορούσε κομψά κοστούμια και γυαλιστερά παπούτσια, όπως οι δημοσιογράφοι που θαύμαζε. Ο Τζέιμι απλώς το ήξερε και ήταν σίγουρος γι' αυτό έτσι κι αλλιώς.

Και αυτή είναι η ιστορία τού πώς -αρκετά αναπάντεχα- αποδείχτηκε ότι είχε δίκιο τελικά.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΗΡΩΑ ΤΟΥ

26 Ιουνίου 1969

Ήταν τέλη Ιουνίου. Η πόλη έβραζε από τη ζέστη και είχαν ακόμα μπροστά τους το μεγαλύτερο μέρος των καλοκαιρινών διακοπών, που ήταν παρατεταμένες και χρυσαφένιες σαν το φως του δειλινού. Ήταν η αγαπημένη εποχή του Τζέιμι.

Σήμερα, όπως κάθε άλλη καλοκαιρινή μέρα, σχεδίαζε να κάνει τρία πράγματα:

1. Να παραδώσει τα φύλλα της *Πρωινής της Νέας Υόρκης* και να διαβάσει τα νέα.
2. Να κάνει τις έρευνές του και να γράψει μια είδηση για τη συμμετοχή του στον διαγωνισμό *Νέος Δημοσιογράφος της Χρονιάς*.
3. Να πάει στο εστιατόριο του Πέπε και να δει τις ειδήσεις των εννέα στην εκπομπή *Καληνύχτα, Νέα Υόρκη* (πίνοντας μιλκσέικ σοκολάτα).

Ήταν πολλά όλα αυτά, οπότε, πριν ξυπνήσει ο ήλιος και η πόλη, ο Τζέμι έτρεχε ήδη με το ποδήλατό του προς το μαγαζί του Λου Μουν για να παραλάβει τις εφημερίδες του.

Είχε μάθει να κόβει ταχύτητα όταν έφτανε στο μαγαζί του Λου και να μπαίνει όσο πιο μαλακά μπορούσε. Είχε καταφέρει κάποια στιγμή να μάθει να κρατάει την πόρτα μπαίνοντας και να προσέχει να μην την κοπανάει. Αλλά όσο προσεκτικός κι αν ήταν, το καμπανάκι πάντοτε χτυπούσε.

«Πάλι το καμπανάκι», γκρίνιαξε ο Λου. «Ντιν νταν κάθε πρωί. Αυτό το παιδί δεν σκέφτεται καθόλου τα αυτιά ενός γέρου ανθρώπου». Ο Λου πάντα γκρίνιαζε. Το στόμα του είχε στραβώσει προς τα κάτω από τα πολλά χρόνια γκρίνιας και το μουστάκι του είχε κάνει κι αυτό ελεύθερη πτώση παρέα με το στόμα, ενώ η μακριά του μύτη κρεμόταν από πάνω τους σαν τέντα.

«Καλημέρα», είπε ο Τζέμι.

«Πού την είδες την καλή;» είπε ο Λου και φτερνίστηκε σκυθρωπός.

«Γείτσες».

«Τι να τις κάνω τώρα τις ευχές», αναστέναξε ο Λου, «την άρπαξα πια. Και είναι άρρωστος και ο Πέρι. Μόλις πήρε να μου πει ότι κρεβατώθηκε. Μακάρι να μπορούσα κι εγώ να μείνω στο κρεβάτι!». Κούνησε το κεφάλι του και επανέλαβε θλιμμένα «Πολύ αργά πια».

Ο Τζέμι κούνησε συμπονετικά το κεφάλι, αλλά η αλήθεια ήταν ότι δεν σκεφτόταν και πολύ τον Λου. Σκεφτόταν τον Πέρι, που ήταν ο άλλος εφημεριδοπώλης. «Ποιος θα κάνει το άλλο δρομολόγιο τότε;»

Ο Λου σήκωσε αδιάφορα τους ώμους. Φτερνίστηκε ξανά με μεγαλύτερη ένταση και μετά απάντησε «Κανένας».

«Αλλά», είπε ο Τζέιμι, «η *Πρωινή* είναι πάντοτε συνεπής στην ώρα της!» Και ήταν αλήθεια αυτό. Διαφημίσεις σε όλη την πόλη έδειχναν το χαμογελαστό πρόσωπο του Χάρι Χούπερ, του εκδότη της εφημερίδας, με τη φράση «ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΕΠΗΣ. ΣΥΧΝΑ ΑΚΡΙΒΗΣ» γραμμένη με μεγάλα, κόκκινα γράμματα. Ήταν μια υπόσχεση αυτή που έδινε στους αναγνώστες: οι άνθρωποι μπορούσαν να είναι σίγουροι ότι η *Πρωινή της Νέας Υόρκης* θα βρισκόταν στο χαλάκι του σπιτιού τους μέχρι τις εφτάμισι το πρωί το δίχως άλλο. Αυτό ήταν το μυστικό της επιτυχίας της. Όσο η τηλεόραση έπαιρνε τα πρωτεία και οι εφημερίδες σε όλη τη χώρα χρεοκοπούσαν, η *Πρωινή* ήταν πιο δημοφιλής από ποτέ - και μόλις πέρυσι τα Χριστούγεννα ο ίδιος ο Χάρι Χούπερ είχε στείλει από μια σοκολάτα σε όλα τα αγόρια και τα κορίτσια που έκαναν τη διανομή της, για να τα ευχαριστήσει που διατηρούσαν την *Πρωινή* πάντοτε ακριβή στην ώρα της.

Αλλά ο Λου σήκωσε και πάλι αδιάφορα τους ώμους.

Ο Τζέιμι έκανε μια γρήγορη σκέψη. Τον ενδιέφερε πολύ η *Πρωινή*: κι άλλωστε, δύο δρομολόγια σήμαιναν διπλή αμοιβή. Πήρε και το άλλο πακέτο με τις εφημερίδες. «Μπορώ να κάνω εγώ το δεύτερο δρομολόγιο», είπε. «Μετά το δικό μου».

Ο Λου γούρλωσε τα μάτια. Ο ενθουσιασμός του Τζέιμι τον παραξένεψε. Από την άλλη, τα πάντα τον παραξένευαν σε αυτό το αγόρι, από την παράλογη πρωινή του ενέργεια μέχρι τα παράλογα κόκκινα μαλλιά του. «Καλά», είπε, «αφού το θες. Δεν βλέπω γιατί να το θέλει κάποιος». Το σκέφτηκε για λίγα

δευτερόλεπτα και μετά κατέληξε στο συμπέρασμα: «Παράξενο παιδί».

Ο Τζέιμι δεν ήταν πια εκεί για να ακούσει την αξιολόγηση που του έκανε ο Λου. Είχε τρέξει να φύγει αμέσως μετά το «αφού το θες», γιατί πράγματι το ήθελε και δεν είχε καθόλου χρόνο για χάσιμο.

Έκανε το δικό του δρομολόγιο σε χρόνο ρεκόρ, πετώντας ξέφρενα τις εφημερίδες στα σκαλιά, παίρνοντας απότομα τις στροφές και αναστατώνοντας τα σμήνη από μαυροπούλια που συγκεντρώνονταν στα πεζοδρόμια. Όταν είχε πετάξει και την τελευταία εφημερίδα, συνέχισε να τρέχει παίρνοντας απότομα τις στροφές και αναστατώνοντας τα μαυροπούλια, για να κάνει το δρομολόγιο του Πέρι.

Εκείνη την ώρα υπήρχαν έξω μερικοί πολύ πρωϊνοί ιδιοκτήτες σκύλων. Ο Τζέιμι ήταν πολύ πιο αργός αυτή τη φορά γιατί δεν ήξερε τη διαδρομή και σταματούσε διαρκώς για να κοιτάξει τη λίστα του Λου. Επίσης, πέταξε κατά λάθος μια εφημερίδα στο κεφάλι ενός τύπου που έκανε τζόκινγκ και αναγκάστηκε να σταματήσει και να ζητήσει εκατό φορές συγγνώμη.

Έφτασε στο τελευταίο σπίτι στις 7:32, που δεν ήταν κι άσχημα. Βρισκόταν στο ακριβό κομμάτι της περιοχής, που εκτεινόταν κατά μήκος της ακτής. Εδώ υπήρχαν μεγάλες μονοκατοικίες με γρασίδι μπροστά και με θέα το νησί Στάτεν Άιλαντ, θολό μέσα στην πρωινή αχλή, πέρα από τα νερά του ποταμού.

Το τελευταίο σπίτι ήταν το μεγαλύτερο και το πιο γρασιδάτο απ' όλα. Ο Τζέιμι πέταξε θριαμβευτικά την εφημερίδα και κοντοστάθηκε στο ποδήλατό του για να πάρει μια ανάσα. Όλη

αυτή η τρεχάλα τον είχε ζαλίσει λίγο και το πρόσωπό του είχε γίνει κόκκινο σαν τα μαλλιά του.

Είχε συγκεντρωθεί τόσο στην κομμένη του ανάσα που έπαψε να προσέχει για λίγο γύρω του. Έτσι, δεν άκουσε την πόρτα του σπιτιού που άνοιξε. Δεν πρόσεξε που κάποιος βγήκε στο γρασίδι, πήρε την εφημερίδα και τον κοίταξε σιωπηλός -με το κεφάλι γειρτό- και σκεφτικός.

«Δεν είσαι το αγόρι που έρχεται συνήθως», του είπε.

Ο Τζέιμι γύρισε το κεφάλι και άνοιξε το στόμα του για να απαντήσει και το άφησε ανοιχτό. Αυτός ο κάποιος στην είσοδο δεν ήταν άλλος από τον Χάρι Χούπερ, τον εκδότη της *Πρωινής της Νέας Υόρκης*. Και φορούσε ριγέ ρόμπα.

«Άργησες δύο λεπτά», συνέχισε. Δεν φώναξε - δεν χρειαζόταν. Καταλάβαινες από τον τρόπο που στεκόταν πόσο σημαντικός ήταν. Η ρόμπα του ανέμιζε λίγο από το αεράκι, αλλά αυτός τα κατάφερνε κάπως να δείχνει αξιοπρεπής.

«Η εφημερίδα δεν πρέπει να καθυστερεί», εξήγησε, με βλέμμα γεμάτο ήπια απογοήτευση. «Είναι πολύ σημαντικό αυτό. Είναι το μόνο πράγμα στο οποίο επιμένω πολύ».

«Ναι-κύριε-αλλά-ο-Πέρι-είναι-άρρωστος», είπε αγκομαχώντας ο Τζέιμι. Πάλευε ακόμα να συνεφέρει την αναπνοή του, όποτε η φράση του ακούστηκε κάπως σαν «Ναίικλα, Πέραςτος». Το κεφάλι του Χάρι Χούπερ έγειρε πάλι στο πλάι, σε θέση περισυλλογής.

«Είσαι καλά, παιδί μου;»

Ο Τζέιμι πήρε μια πολύ βαθιά αναπνοή και κατάφερε να πει «Κύριε. Μου έχει κοπεί η ανάσα. Μόλις έκανα δύο δρομολόγια».

«Δύο δρομολόγια; Γιατί;»

Τότε ο Τζέιμι του εξήγησε όσο καλύτερα μπορούσε παίρνοντας βαθιές εισπνοές. Ο Χάρι συνέχισε να έχει το κεφάλι του γερμένο στο πλάι κατά τη διάρκεια όλης της ιστορίας. Όταν ο Τζέιμι τελείωσε, ίσιωσε το κεφάλι του και χαμογέλασε.

«Τότε», είπε, «σου χρωστάω μια συγγνώμη, μικρέ. Μάλωσα το λάθος παιδί. Τελικά εσύ είσαι ήρωας σήμερα».

«Κύριε», είπε ο Τζέιμι. Δεν ήξερε τι άλλο να πει.

Τώρα που είχε συνέλθει, καταλάβαινε επιτέλους ότι αυτή ήταν η ευκαιρία του. Στεκόταν μπροστά στον πιο σημαντικό άνθρωπο της ειδησεογραφίας. Τον άνθρωπο που είχε διασυνδέσει με όλους, από τον πρόεδρο της χώρας μέχρι τον δήμαρχο της πόλης και τον αρχηγό της αστυνομίας· τον άνθρωπο που διεύθυνε την τελευταία καθημερινή εφημερίδα της Νέας Υόρκης με μεγάλη κυκλοφορία· τον άνθρωπο που μπορούσε να φτιάξει ή να χαλάσει την καριέρα ενός δημοσιογράφου. Και μέχρι στιγμής, ο Τζέιμι τη μισή τους συνομιλία την πέρασε ξεφυσώντας λαχανιασμένος.

Δεν είχε πολύ χρόνο ακόμα. Σαν μέσα σε όνειρο άκουγε τον Χάρι να τον ευχαριστεί που ήταν τόσο καλός και αφοσιωμένος εφημεριδοπώλης - και τη στιγμή που γύριζε προς την πόρτα για να φύγει...

«Είμαι και δημοσιογράφος εκτός από εφημεριδοπώλης, κύριε Χούπερ», είπε ο Τζέιμι βιαστικά (και κάπως πολύ φωναχτά). «Εγώ ξεκίνησα τη σχολική μας εφημερίδα. Λέγεται *Η Σάλπιγγα του Μπί Ριτζ*. Γράφω τα τοπικά νέα, αλλά κάνω και έρευνες και άλλα πράγματα, γράφω και νέα από όλο τον κόσμο και τώρα

την παίρνουν και κάποιοι γείτονες και...» Πήρε το ρίσκο να συνεχίσει. «Θέλω να δουλέψω στην *Πρωινή* μια μέρα».

Ο Χάρι γέλασε ελαφρά. «Χαίρομαι που το ακούω!» είπε. Γέλασε λίγο ακόμα αλλά, προτού σταματήσει, ο Τζέμι είχε βγάλει μια *Σάλπιγγα του Μπέι Ριτζ* από την τσάντα του για να του τη δείξει· και όταν ο Χάρι ξεφύλλισε κάνα δυο σελίδες τού κόπηκε το γέλιο. Άρχισε να γυρίζει τις σελίδες πιο αργά.

«Αυτό», είπε τελικά, «δεν είναι κακό».

Ο Τζέμι έβγαλε έναν ήχο που μπορεί να σήμαινε ευχαριστώ, μπορεί και να σήμαινε οτιδήποτε.

«Δεν είναι καθόλου κακό, μικρέ. Άκου», είπε ο Χάρι -και τα μάτια του έλαμψαν από την ευχαρίστηση που του έδωσε η ίδια του η ιδέα- «θέλεις να έρθεις να με βρεις στα γραφεία της *Πρωινής* κάποια στιγμή; Να γνωρίσεις μερικούς από τους δημοσιογράφους μου;»

Ο Τζέμι κοίταζε τον Χάρι χούπερ λες και έβλεπε τον ίδιο τον Άγιο Βασίλη. Μεσ στον Ιούνιο. Με ρόμπα. Μετά θυμήθηκε ότι έπρεπε να μιλήσει ξανά και είπε «Ναι! Ευχαριστώ. Θέλω. Ναι».

«Ωραία. Τέλεια. Τι λες να μου δώσεις το τηλέφωνό σου και να σε πάρω;» Ο Χάρι έβγαλε ένα στιλό από την τσέπη της ρόμπας του και το έδωσε στον Τζέμι μαζί με το φύλλο της *Πρωινής* του.

Όσο πιο καθαρά μπορούσε, στο πάνω περιθώριο του πρωτοσέλιδου, ο Τζέμι έγραψε ΤΖΕΪΜΙ ΚΡΙΝΤΕΝ (ΕΦΗΜΕΡΙΔΟ-ΠΩΛΗΣ), το τηλέφωνο και τη διεύθυνσή του.

«Τέλεια», είπε ο Χάρι χώνοντας την εφημερίδα κάτω από τη

μασχάλη του. «Θα τα πούμε. Πήγαινε τώρα σπίτι και ξεκουράσου όπως σου αξίζει, μικρέ».

«Ευχαριστώ, κύριε Χούπερ», είπε ο Τζέιμι.

«Εγώ ευχαριστώ». Και σηκώνοντας το χέρι για να τον αποχαιρετίσει, μπήκε πάλι στο σπίτι του και έκλεισε την πόρτα.

Για ένα ή δύο δευτερόλεπτα ο Τζέιμι στάθηκε απλώς κοιτάζοντας το σημείο όπου πριν ήταν ο Χάρι. Μετά τίναξε τη γροθιά του στον τον αέρα, πήδησε στο ποδήλατό του και έφυγε για να συνεχίσει τη μέρα του.

Ήταν ήδη μια φοβερή μέρα και ο Τζέιμι δεν είχε καν τελειώσει το νούμερο ένα απ' όσα είχε σχεδιάσει να κάνει. Είχε ακόμα να γράψει τις ειδήσεις, να διαβάσει τις ειδήσεις και να δει τις ειδήσεις. Αλλά πρώτα έπρεπε να κάνει μια στάση στο σπίτι. Συνήθως περνούσε από το σπίτι της κυρίας Ντάρλινγκπαλιά τη βοηθούσε να φροντίζει τον κήπο της και τώρα πάντοτε τον άφηνε να κόβει ένα λουλούδι για τη μαμά του. Εκείνη την ώρα πια το πρωί η μαμά του είχε ήδη φύγει για την πρώτη της δουλειά στα κοινόχρηστα πλυντήρια και δεν θα επέστρεφε παρά μόνο όταν θα είχε τελειώσει και τη δεύτερη δουλειά της στο εστιατόριο. Αν η μαμά του ήταν στη βραδινή βάρδια, τότε ο Τζέιμι μπορεί να κοιμόταν όταν θα επέστρεφε και να μην την έβλεπε καθόλου. Αυτό της δημιουργούσε πολλές ενοχές και φοβόταν πάντα ότι ο Τζέιμι θα πάθαινε κάτι τρομερό και ότι θα έφταιγε αυτή που τον άφηνε μόνο του όλη μέρα - λες και είχε άλλη επιλογή. Έτσι, της άφηνε πάντοτε ένα λουλούδι και ένα σημείωμα για να της πει γεια.

Εκείνο το πρωί ήταν ένα ιδιαιτέρως μεγάλο και προχειρο-

γραμμένο σημείωμα, γιατί της έγραφε όλα όσα είχαν γίνει με τον Χάρι Χούπερ. Μετά έβαλε στη σάκα του το σημειωματάριό του, στιλό και φαγητό κι έφυγε ξανά.

Η δεύτερη στάση του ήταν στο Μεμόριαλ Πίερ, το αγαπημένο του σημείο σε όλη την πόλη. Ήταν ένας μόλος στην άκρη του Λονγκ Άιλαντ κι από κει μπορούσε να κάθεται και να κοιτάζει τα νερά του ποταμού στην ακτή του Μανχάταν, όπου μια σειρά από ουρανοξύστες τρεμόφεγγαν και έλαμπαν στο φως του ήλιου. Εδώ διάβαζε την εφημερίδα.

Μέχρι στιγμής αυτή η χρονιά είχε καταγισμό εντυπωσιακών πρωτοσέλιδων. Διαμαρτυρίες και ταραχές, επαναστάσεις και πολέμους, αεροπλάνα Κονκόρντ και διαστημικούς πυραύλους και δορυφόρους... Ακόμα κι εδώ, στη Νέα Υόρκη, είχαν γίνει μια σειρά από περίεργα εγκλήματα που συνέπαιρναν αλλά και παραξένευαν εξίσου ολόκληρο τον κόσμο. Κάθε πρωί, ο Τζέιμι παρατηρούσε ότι οι μισοί στον μόλο διάβαζαν την *Πρωινή* και οι άλλοι μισοί κουβέντιαζαν τις ειδήσεις της.

Το σημερινό πρωτοσέλιδο δεν αποτέλεσε εξαίρεση. Μια πολύ σπουδαία Ρωσίδα ηθοποιός είχε εξαφανιστεί από το καμαρίνι της ακριβώς πριν από την πρεμιέρα της σόλο παράστασής της στις ΗΠΑ. Η εφημερίδα διατυμπάνιζε την άφιξή της εδώ κι εβδομάδες. Ήταν τεράστιο σκάνδαλο και η αστυνομία δεν είχε ιδέα πώς είχε συμβεί η εξαφάνιση. Πέρα απ' αυτό, δεν υπήρχαν και πολλά νέα, αλλά ο Τζέιμι ξεκοκάλιζε έτσι κι αλλιώς ολόκληρη την εφημερίδα, μέχρι και τις διαφημίσεις στην τελευταία σελίδα.

Όταν πια την είχε διαβάσει όλη, επέστρεψε στη δεύτερη

αποστολή του: τη δική του δημοσιογραφική έρευνα. Είχε άλλη μία εβδομάδα για να τελειοποιήσει το άρθρο του για τον Νέο Δημοσιογράφο της Χρονιάς. Ο Τζέιμι ήθελε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο να κερδίσει τον διαγωνισμό. Ο νικητής έβλεπε το θέμα του δημοσιευμένο στο πρωτοσέλιδο της *Πρωινής* και μετά μπορούσε να κρατάει μια στήλη στην *Πρωινή* κάθε Κυριακή για έναν ολόκληρο χρόνο· υπήρχε, επίσης, και χρηματικό βραβείο και όταν ο Τζέιμι είχε πει στη μαμά του πόσο ήταν, παραλίγο να πνιγεί με τον καφέ της. Βέβαια, παραπνίγηκε, και ο Τζέιμι αναγκάστηκε να τη χτυπήσει άπειρες φορές στην πλάτη και ο καφές τής κατέστρεψε το καλό της φόρεμα. Αλλά ο Τζέιμι αποφάσισε εκεί, επιτόπου, ότι θα κέρδιζε τον διαγωνισμό.

Αυτό είχε συμβεί πριν από τρία χρόνια και τρία χρόνια ο Τζέιμι δεν κέρδιζε. Πέρυσι είχε κερδίσει το βραβείο ένα αγόρι που λεγόταν Σίντνεϊ Μπλέικ και είχε πάρει συνέντευξη από τον ίδιο τον πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο μπαμπάς του ήταν κολλητός φίλος του προέδρου και πήγαιναν όλοι μαζί για ιστιοπλοΐα κάθε καλοκαίρι. Ήταν δύσκολο για τον Τζέιμι να ανταγωνιστεί κάτι τέτοιο.

Αυτή τη χρονιά, όμως, ο Τζέιμι θα κέρδιζε στα σίγουρα. Ο φίλος του ο Πέπε που είχε το εστιατόριο Μπέι Ριτζ τού είχε δώσει την αποκλειστικότητά του: όλα τα εστιατόρια στη Νέα Υόρκη θα έκαναν απεργία τον Αύγουστο για να διαμαρτυρηθούν για έναν νέο φόρο που θα έμπαινε στα μιλκσέικ. Οι εστιατορες δεν είχαν μιλήσει στους δημοσιογράφους ακόμα, οπότε ο Τζέιμι θα ήταν ο πρώτος που θα έγραφε για το θέμα. Ήταν είδηση λαβράκι.

ΕΚΤΑΚΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ!

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Ο **Τζέιμι** ονειρευόταν πάντοτε να γίνει δημοσιογράφος. Έτσι, δεν πιστεύει στην τύχη του όταν του δίνεται η ευκαιρία να επισκεφτεί τα γραφεία της εφημερίδας **Η Πρωινή της Νέας Υόρκης**. Αυτή η επίσκεψη, όμως, κρύβει **αναπάντεχες συναντήσεις**, και το δημοσιογραφικό του δαιμόνιο θα τον μπλέξει σε έναν κόσμο με διαβόητους εγκληματίες και παραπλανητικά στοιχεία. Θα καταφέρει μαζί με τις δύο του φίλες, **την Ιβ και τη Ρόουζ**, να λύσουν τα **μυστήρια** που συμβαίνουν στη **Νέα Υόρκη**; Και τι τίμημα πρέπει να πληρώσει για να δει το ρεπορτάζ του στο πρωτοσέλιδο της εφημερίδας;

ISBN 978-960-484-674-0

9 789604 846740

Κωδ. μηχ/σης 13.117

www.epbooks.gr